

บ๊วยกับ รัก ที่กว้างกว่า

Illustration : MOOMOOTEN98 story : Shimotsuki04

อัณชันกับอควาเรียนของเขา

ในตอนนี้อัณชันลืมนตาขึ้นดูโลก เด็กน้อยก็มองเห็นบิดา
และมารดาของตัวเองที่กำลังจ้องมองอยู่

“ตายแล้ว! น่ารักมากจริงๆ ที่รักดูสิคะ”

คุณแม่ของเขากินอยู่บนฟ้าอย่างร่าเริง ร้องเพลงออกมาด้วยความยินดี ส่วนคุณพ่อกำลังอุ้มอัณชันเอาไว้ ใช้นิ้วมือจิ้มไปตามแก้มของเด็กน้อยด้วยความมั่นใจ

“น่ารักจนผมใจเจ็บไปหมด”

เมอร์แมนหนุ่มกุ่มหน้าอกแน่น เลียนแบบคำพูดและพฤติกรรมของมนุษย์ ก่อนจะก้มลงหอมแก้มและหน้าผากของเด็กน้อยอย่างอ่อนโยน

“อัณชัน อชิระ สายธาร นี่คือชื่อของคุณ จำเอาไว้ให้ดีล่ะ”

“ว่าแต่ที่รัก...ฉันมีคำถามค่ะ”

ไซเรนสาวร่อนลงมานั่งบนโขดหินอย่างเรียบร้อย มองดูเงือกหนุ่มที่มาจากป่าหิมพานต์ คู่ชีวิตของตนที่ตระกองกอดเด็กน้อย

ไม่ห่าง

“ในเมื่ออัณฺชัณเกิดมาแล้ว คุณจะกลับไปหิมพานต์หรือเปล่า”

“ผมไม่มีทางกลับแน่นอน”

เมอร์แมนตนนั้นเหม่อมองไปยังท้องทะเลที่กว้างสุดลูกหูลูกตา

“ในตอนนีป่าหิมพานต์กำลังร้อนเป็นไฟเพราะสงคราม เผ่ายักษ์กับเผ่านาคกำลังรบเพื่อแย่งชิงดินแดน หากเราเข้าไปตอนนี้คงไม่ดีแน่ อาจจะถูกลูกหลงได้”

“ที่รัก...คุณคงจะคิดถึงบ้านเกิดมากจริง ๆ”

ไซเรนสาวแปลงกายเป็นมนุษย์ ประสานมือคู่ชีวิตของตนแล้วกล่าวด้วยใบหน้าจริงจัง

“พวกเราตั้งรกรากอยู่ที่นี้กันเถอะ ลูกของเราจะได้ปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งปวง”

ตัดภาพมาที่ปัจจุบัน เจ้าเงือกน้อยอัณฺชัณกำลังหนีออกจากบ้านแล้วจ้า

“อัณฺชัณ...อัณฺชัณจะไปจากที่นี่จริง ๆ เหรอ”

“ก็จริงนะสิ วางแผนมาตั้งนาน จะมาลี้เล็ดตอนนี้ไม่ได้แล้วนะ”

อัณฺชัณจัดการเก็บของใส่กระเป๋าเป็รุ่นกันน้ำอย่างเร่งรีบ ในขณะที่เดียวกันก็มีเหล่าปลาตัวน้อยว่ายน้ำตามกันเป็นพรวน

“จะไม่บอกท่านพ่อกับท่านแม่ของอัณฺชัณก่อนหรอ พวกท่านคงน้อยใจแย่”

“ไม่เป็นไร เขียนจดหมายเอาไว้แล้วละ อีกอย่าง...กว่าพวกท่านจะกลับจากอันนี้มนูก็คงอีกหลายปี”

เงือกน้อยอัณฺชัณยังไหลอย่างไม่ยี่หระ วาดภาพความฝันใน

ตอนที่ตนได้ข้ามน้ำข้ามทะเลไปยังอีกซีกหนึ่งของโลกเรียบร้อยแล้ว
ทั้งยังแบกความหวังเอาไว้เต็มเปี่ยม

ว่าแล้วก็ต้องแนะนำตัวสักหน่อย เจื่อหนุ่มที่กำลังว่ายน้ำ
ไปมา เตรียมตัวจะหนีออกจากบ้านนั้นชื่ออัญชัน

อัญชันเป็นลูกครึ่งเจือกกับไซเรน คุณแม่เป็นสัตว์ในตำนานที่
ร้องเพลงเพราะ สามารถล่อลวงกะลาสีให้หลงรักได้ ส่วนคุณพ่อนั้น
เป็นเจือกที่มาจากป่าหิมพานต์ อพยพมาในตอนที่ดินแผ่นดินกำลัง
ลุกเป็นไฟเพราะสงคราม

พวกเขาได้มาพบรักกันในท้องทะเลผืนนี้ จนให้กำเนิดอัญชัน
น้อยขึ้นมา ตั้งใจฟูมฟักเป็นอย่างดี ทว่าอัญชันนั้นเป็นเด็กที่สนใจ
เรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์มาก

อัญชันอยากรู้ว่ามนุษย์นั้นใช้ชีวิตกันยังไง พวกเขาไม่มี
เวทมนตร์ แต่กลับสร้างวิทยาการแปลกๆ และน่าสนใจขึ้นมาได้
มากมาย เก่งมากจริงๆ เขาจะต้องไปเรียนรู้แล้วเอากลับมาพัฒนา
บ้านเกิดให้ได้เลย!

“ว่าแต่พี่วาท พี่หมึก แล้วก็พี่ปลาตัวใหญ่ละ”

“พวกนั้นเข้าไปรออยู่ในตู้ส่งสินค้าเรียบร้อยแล้ว ยังไงก็ต้อง
เดินทางให้ถูกกฎหมาย พวกเรากับปลาดาวก็ต้องเดินทางผ่าน
ทางนั้นด้วยเหมือนกัน”

“อ้อ เข้าใจแล้ว ไปเจอกันที่อควาเรียมเลยนะ”

อัญชันมองดูใบประมุขที่ดินฉบับกันน้ำด้วยแววตาเป็น
ประกาย หลังจากทีวางแผนหาเงินด้วยการหาของโบราณที่จมอยู่ใต้
น้ำไปขายบนโลกมนุษย์จนสะสมเงินฝากไว้ที่ธนาคารได้ครบตาม
จำนวนที่ต้องการแล้ว เขาก็ทำเรื่องขอประมุขที่ดินในประเทศไทย

แล้วสร้างเป็นอควาเรียมขนาดใหญ่ ซึ่งจะเปิดให้บริการในอีกสองเดือนข้างหน้า

เอาละ ลุยกันสักตั้งนะเจ้าอัญชัน!

เจ้าเงือกน้อยวางจดหมายลาบนโตะ ได้แต่ภาวนาให้คุณพ่อ กับคุณแม่ไม่โมโหที่เขานี้ไปตั้งไกล จากนั้นก็ว่ายน้ำออกจากบ้าน มองดูครีบและหางของตนที่ส่องประกายระยิบระยับ พลางคิดว่า หลังจากนั้นคงไม่ได้อยู่ในร่างเงือกบ่อยเท่าไรนัก

อาจจะไม่ค่อยชินเท่าไร แต่ในเมื่อเป็นสิ่งที่ตนเองเลือกแล้ว ดังนั้นจะมาเสียใจเอาตอนนั้นก็ไม่ทันแล้วละ

อัญชันจับกระเป๋าเป้ของตนเองเอาไว้แน่น หยิบเอาพาสปอร์ต ของชาวเงือกขึ้นมาถือ เตรียมเดินทางไปยังอีกฟากของโลก ดวงตา เป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

คอยดูนะ เขาจะเป็นเงือกที่สวยที่สุดในทะเลโซนนี้ให้ได้เลย

“หน้าตาน่ารักจริง หนูเป็นลูกครึ่งเธอจะ พ่อหรือแม่ล่ะ ที่เป็นฝรั่ง”

เอ่อ...คุณพ่อเป็นเงือกจากป่าหิมพานต์ ส่วนคุณแม่เป็นไซเรน ผีงยุโรป ก็น่าจะเป็นลูกครึ่งจริง ๆ นั่นแหละ

อัญชันพยักหน้าหงิก ๆ ยิ้มหวานจ้อยให้แม่คำที่กำลังทำ ส้มตำไทยให้อยู่ โดนอาหารของที่นี่มอมเมาจนติดหนึบ ไม่คิดถึง บ้านเกิดเลยสักนิด

“ว่าแต่หนูทำงานอยู่ที่อควาเรียมนี้เธอ”

แม่คำสัมภาษณ์พลางก็ไปยังอควาเรียมขนาดใหญ่ หลังจาก ที่เปิดทำการมาได้สองเดือนแล้วก็เจียบกริบ มดสักตัวยังแทบไม่เดิน

ผ่าน ยังดีที่วันเสาร์และวันอาทิตย์มีผู้ปกครองพาเด็กน้อยมาเที่ยว
บ้าง สถานที่แห่งนี้จึงยังเรียกว่ารกร้างได้ไม่เต็มปากเท่าไรนัก

“จริง ๆ แล้วผมคือประธานบริษัท”

“เด็กคนนี้ชอบล้อเล่นจริง ๆ เอามุกตลกในละครคุณธรรมมา
พูดเฉยเลย เรายี่ก็เป็นคนตลกเหมือนกันนะเนี่ย”

เฮ้า พุดจริง ๆ นะ ทำไมป้าไม่เชื่อกันอะ

อัญชันได้แต่ยิ้มแหยๆ หรือว่าเขาดูไม่รวยพอละเนี่ย จ่ายเงิน
เสร็จแล้วก็หอบถุงส้มตำกลับเข้าอควาเรียมไป ในวันนั้นลูกค้าก็
เจียบกริบตามคาด คนขายตัวแทบจะหลับอยู่แล้วนั่น

สงสัยว่าเดือนนี้คงต้องว่ายน้ำไปตามหาของโบราณมาขาย
เพื่อต่อทุนอีกแล้วสิ เออาน่า นักธุรกิจรวย ๆ ต่างเคยเจอสภาวะ
ขาดทุนมาแล้วทั้งนั้น อย่าเพิ่งท้อใจไปเลย

ในตอนนี้อัญชันเดินเข้าไปยังอุโมงค์ได้น้ำ เหล่าปลาน้อย
ทั้งหลายต่างว่ายมาทักทายพลางเรียงกันเป็นรูปหัวใจ อัญชันจึงส่ง
มินิฮาร์ตกลับไปพลางยิ้มหวาน โบกไม้โบกมือ แล้วตัดสินใจว่าจะ
ลงน้ำไปเล่นด้วยสักหน่อย

ว่าแล้วก็จัดการเก็บส้มตำของโปรดเอาไว้ในตู้เย็น วิ่งฉิวไปยัง
แท็งก์น้ำขนาดใหญ่ สลัดเสื้อผ้าที่สวมอยู่ออก พอลงน้ำก็ใช้เวทมนตร์
เปลี่ยนจากขาเป็นหาง ว่ายไปตามโซนต่าง ๆ เพื่อตรวจดูความ
เรียบร้อยของสัตว์น้ำในอควาเรียม

ในตอนนี้อัญชันว่ายกลับไปยังโซนอุโมงค์ เขาก็ดันสบตาเข้า
กับเด็กน้อยคนหนึ่ง แถมยังมีผู้ปกครอง ญาติโกโหติกาอีกเป็น
จำนวนมาก ดูเหมือนว่าจะเพิ่งซื้อตัวเข้ามาชมอย่างสด ๆ ร้อน ๆ

“คุณแม่! มีเจือกด้วยครับ!”

เด็กน้อยตื่นตื่นมาก ชี๊วชี๊วบี๊มาทางเขา ขณะที่ผู้ปกครอง
ก็อธิบายให้เด็กน้อยฟังอย่างใจเย็น

“น่าจะเป็นโชว์เงือกที่ทางอควาเรียมจัดขึ้นมานะลูก ว่าแต่เก่ง
จริง ๆ ดำน้ำได้นานขนาดนั้น แถมยังไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยให้หายใจ
ได้น้ำได้อีกต่างหาก”

เอ๊ะ เงือกนี้สามารถโชว์ตัวได้ด้วยเหรอ

อัญชันในตอนนี้อยู่ฝั่ง แอบฟังมนุษย์คุยกัน ระหว่างนี้ก็ว่ายน้ำ
ขึ้นไปด้านบนเพื่อสร้างหายใจ ก่อนที่จะว่ายกลับลงมาเพื่อแอบฟัง
อีกรอบ

“เงือกที่อยู่ในอควาเรียมไม่ใช่เงือกตัวจริงจ๊ะ เป็นคนที่แสดง
เป็นเงือกน่ะลูก”

“อ้ออ้อ...คุณแม่เล่าเรื่องเงือกอีกทีสิคะ”

ระหว่างที่คุณแม่กำลังพูดคุยกับลูกชาย อัญชันก็แอบเก็บ
ข้อมูลไปด้วย ระหว่างนี้ก็แสวงไ้มมือ ว่ายน้ำดูดีก็ไปมาโชว์ตัวอยู่
ในแท็งก์

อ้ออ้อ...แบบนี้เอง เหล่ามนุษย์จะมีการปลอมตัวเป็นเงือก
สวมใส่หางที่เหมือนพวกเขา จัดการแสดงระบำโชว์ได้น้ำ แล้วก็ขึ้น
มาร้องเพลงบนโซดหิน ถ้าทำแบบนี้ความเรียมจะต้องมีคนสนใจเพิ่ม
มากขึ้นแน่ ๆ

อัญชันพยักหน้าหงึก ๆ แล้วไ้มมือบ้ายบายเด็กน้อยที่กำลัง
เดินไปโซนอื่นต่อ ในหัวมีแผนการเกี่ยวกับการแสดงได้น้ำผุดขึ้นมา
เยอะแยะมากมาย

ว่าแต่เงือกที่ต้องปลอมตัวเป็นเงือกอีกทีนี้ต้องทำยังไงนะ...
เขาจะต้องไปเชิร์ชดูในกูเกิลแล้วละ

2

เมื่อกน้อยกับการสบตาปิ๊งๆ

หลังจากที่อัณชนได้ศึกษาและดูพฤติกรรมของมนุษย์ที่ได้แสดงเป็นเงือกแล้ว เขาก็เริ่มวางแผนการตลาดด้วยการโปรโมตว่าจะมีระบำเงือกช่วงบ่ายของทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ชยันซ์อมรร้องเพลงและว่ายนํ้าให้เป็นท่าที่สวยงาม ฝึกโบกมือท่าทางน่ารักๆ เหล่าสัตว์น้ำทั้งหลายต่างก็ยินดีให้ความช่วยเหลือ โดยการว่ายนํ้าตามอัณชนเพื่อความสวยงามในโชว์ด้วย

“รับรองว่าความนิยมของเราต้องดั่งขึ้นแน่!”

พี่ดวงดาว เจ้าปลาดาวตัวน้อยที่แปลงร่างเป็นคนตบโตะอย่างฮึกเหิม ส่วนเฮียสาม ฉลามหัวค้อนในร่างมนุษย์ก็พยักหน้าตามหงึกๆ

แน่นอนว่าสัตว์น้ำในอควาเรียมทุกคนล้วนเป็นสัตว์วิเศษ พวกเขาสามารถแปลงร่างเป็นคนได้ ตอนอยู่ในร่างมนุษย์ก็ช่วยอัณชนดูแลความนิยม แต่พอกลับไปอยู่ในร่างเดิมก็จะแหวกว่ายโชว์ตัวในโซนที่เป็นกระจกหรือจุดที่ลูกค้าจะเห็นได้ ทำตัวให้มีประโยชน์กับ

อัณชันมากที่สุด เพราะเหตุนี้เจ้าเงือกน้อยจึงรักและเอ็นดูเหล่าสัตว์
วิเศษพวกนี้มาก

“ผมถ่ายรูปและลงโพสต์ลงในเพจท่องเที่ยวประจำจังหวัด
แล้ว มีคนกดไลก์เพิ่มขึ้นถึงสี่สิบไลก์คับ!”

“นี่ไม่น้อยเบอร์สามเก่งจริง ๆ ขอขอบคุณที่ช่วยโปรโมตให้นะ”

อัณชันลုပ်หัวเด็กน้อยที่ห้อยคล้องถ่ายภาพไว้ที่ลำคอ เหล่า
สัตว์วิเศษทุกตนช่างน่ารักกับเขามากจริง ๆ ยอมทิ้งบ้านเกิดมาอยู่
กับอัณชันในที่แห่งนี้ด้วย

เฮ้อ รู้สึกหัวใจพองโตอย่างบอกไม่ถูกเลยแฮะ

“ว่าแต่แก๊งฟีนากทะเลหายไปในไหนแล้ว ปกติจะต้องรีบมา
ประชุมนี่นา”

“เห็นออกไปโปรโมตควาเริ่มตั้งแต่เช้าแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะไป
ที่ไหนเหมือนกัน”

“อ้อ ๆ ถ้าอย่างนั้นพวกเรา ก็มาเปิดควาเริ่มระหว่างรอพวก
ฟีนากกันเถอะ”

“โอเค! วันนี้พี่ปลากระเบนเบอร์หนึ่งจะรับผิดชอบเป็นคนขาย
ตัวให้เอง น้องอัณชันไม่ต้องห่วง”

ว่าแล้วชายหนุ่มร่างสูงผู้มีลัถยั้มก็ลุกขึ้น ตบหน้าอกพลางเดิน
ไปที่ช่องขายตัวอย่างร่าเริง

“ถ้าอย่างนั้นพวกเรา ก็แปลงร่างแล้วไปอยู่ในตู้ปลาดีกว่า เอ้า
แยกย้าย ๆ”

เหล่าสัตว์วิเศษต่างแยกย้ายไปยังโซนโคริชนมัน ถ้าหากสัตว์
ตนไหนปลอมเป็นเจ้าหน้าที่ออกปฏิบัติหน้าที่ ทางควาเริ่มก็จะ
คลุมผ้าสีดำบริเวณบ้านของพวกเขาเอาไว้ และแขวนป้ายไว้ว่าวันนี้

งดให้บริการ

ส่วนอัญชันก็คอยตรวจดูความเรียบร้อยของพื้นที่โดยรอบ เนื่องจากวันนี้เป็นวันเสาร์ จึงเป็นวันที่ลูกค้ามากกว่าปกติ ดังนั้นสถานที่ต้องเปียะ แล้วก็ต้องอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เข้าชมให้ได้มากที่สุด

เสียงดนตรีทำนองน่ารักถูกเปิดคลอผ่านลำโพงสีดำสนิท เป็นสัญญาณว่าอควาเรียมแห่งนี้ใกล้เปิดทำการแล้ว ฝ่ายเจ็อกน้อยอัญชันเมื่อเห็นว่าทุกอย่างเข้าที่เข้าทางแล้วก็ชะเง้อคอมองว่าจะมีลูกค้ามาหรือยังน้อ ระหว่างรอก็เข้าแอปพลิเคชันแชตกับเพื่อนในโลกเวทมนตร์ไปพลางๆ

อัญชันชอบปลาปักเป้า : เปียกปูนๆ

อัญชันชอบปลาปักเป้า : วันนี้เราจะได้แสดงโชว์ระบำได้น้าด้วย

อัญชันชอบปลาปักเป้า : ตื่นเต้นชะมัด

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : โหห อัญชันเก่งมาก! สู้ๆ นะ

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : สักวันเรากับพีภพจะไปอควาเรียมของอัญชันให้ได้เลย

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : แต่ปลอมตัวเป็นมนุษย์ดีๆ ละ ห้ามให้เขาจับได้นะ

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : เราจำได้ว่า ถ้าโดนมนุษย์รู้ตัวตน ต้องรีบไปยื่นเอกสารที่โลกเวทมนตร์เพื่อขอลบความทรงจำ ค่าดำเนินการนี่แพงสุดๆ อัญชันทำงานชดใช้ไปอีกร้อยปี หนึ่ก็น่า

จะยังไม่หมดแน่ ๆ

อัญชันชอบปลาปักเป้า : วางใจได้เรากับพี่ ๆ สัตว์น้ำปลอมตัวได้เก่งมาก

อัญชันชอบปลาปักเป้า : มนุษย์ปกติไม่มีทางดูออกแน่นอน

อัญชันชอบปลาปักเป้า : เราไปเตรียมตัวลงน้ำก่อนนะ

อัญชันชอบปลาปักเป้า : ไว้ค่อยคุยกันใหม่

เปียกปูนและพี่สามภพของเขา : โอเค

เปียกปูนและพี่สามภพของเขา : ขอให้การแสดงของอัญชันราบรื่นนะ!

อัญชันเก็บโทรศัพท์มือถือไว้ในกระเป๋าคุกกี้ ความตื่นเต้นที่จะได้ว่ายน้ำโชว์ผู้คนลดน้อยลงมาก อาจจะเพราะได้คุยกับเพื่อนสนิทอย่างเปียกปูนก็ได้

สำหรับอัญชัน เขาได้มารู้จักกับเปียกปูนในช่วงที่กำลังจะเปิดอควาเรียม ระหว่างไถโทรศัพท์ก็ไปเจอเว็บไซต์ของโลกเวทมนตร์ที่สอนวิธีการปลอมตัวในโลกมนุษย์ให้แนบเนียน พอได้ดูเรื่อย ๆ ก็ได้พบกับไฟล์ของเปียกปูนที่อาศัยอยู่ในโลกมนุษย์มาเป็นเวลานาน แถมคนรักของเขายังอยู่ในเผ่ายักษ์ในป่าหิมพานต์ ข้อมูลพวกนี้ทำให้อัญชันรู้สึกสนใจมาก

ดังนั้นเขาจึงทักไปขอช่องทางการติดต่อเอาไว้ เพื่อป้ะการเรื่องการปลอมตัวบนโลกมนุษย์ คุยไปคุยมาก็รู้สึกว่เปียกปูนเป็นคนน่ารัก เลยนินทกันโดยปริยาย แถมยังเคยได้ทักทายคุณสามภพคนรักของเปียกปูนอีกด้วย

อัญชันก็หวังว่วันหนึ่งจะได้เจอเปียกปูนตัวเป็น ๆ เหมือน

กัน พอถึงเวลานั้นเขาจะอวดตัวเองในร่างเงือกให้เต็มทีเลย

เงือกน้อยหัวเราะคิกคัก พอได้ยินเสียงเจี๊ยกจ้าวของ
เด็กน้อยก็หุ้ผึ้ง ดูเหมือนว่าจะมีคนเข้าเยี่ยมชมความงามแล้ว ถ้า
อย่างนั้นก็เตรียมตัวแสดงโชว์ดีกว่า

ว่าแล้วก็ไม่รอช้า อัญชันวิ่งฉิวไปยังด้านบนของแท็งก์น้ำทันที
ถอดเสื้อผ้าออกจนหมดแล้วหย่อนขาลงน้ำ รออยู่ครู่หนึ่งขาก็กลายเป็น
หางเงือกที่มีเกล็ดแวววาว พออยู่ใต้น้ำจะเห็นเป็นสีฟ้าอมเขียว
ส่องประกายระยิบระยับสะท้อนกับแสงแดด

มนุษย์ปกติจะกลั้นหายใจได้ไม่เกินสามนาที หากฝืนอยู่นาน
มากกว่านี้อาจจะเป็นอันตรายได้ ดังนั้นแม้ว่าอัญชันจะหายใจได้น้ำ
ได้ แต่เขาก็วางแผนไว้ว่าจะโชว์ว่ายน้ำสลัดกับฟุดขึ้นข้างบนเป็นระยะ
เพื่อไม่ให้ใครจับสังเกตได้

เงือกน้อยอัญชันว่ายน้ำลงไปตามล่อง ทักทายกับเหล่าปลา
ที่รอเขาอยู่ ก่อนจะหันไปโบกมือให้เด็กน้อยที่กำลังทำตาเป็น
ประกาย ดูเหมือนว่าการโพรโมตของปลานี้ไม่จะได้ผลทีเดียว เพราะ
จำนวนผู้เข้าชมในวันนี้มีมากกว่าเดิมถึงสามเท่า

“ว้าววว สวยจังเลย”

“หางเงือกทำมาจากอะไรนี่ย ดูไม่เหมือนผ้าธรรมดา”

“พีอะๆ โบกมือให้ผมหน่อย”

“ตายแล้ว โชว์เงือกที่นี่ดูสมจริงสุด ๆ สงสัยว่าต้องพาครอบครัว
มาอีกรอบแล้วละ”

ท่ามกลางเหล่าเด็กน้อยและผู้ปกครอง อัญชันกลับพบใคร
บางคนที่ตั้งดูตาสยดตา ใครคนนั้นมีใบหน้าขาวสะอาด ดูหล่อเหลา
และสุขภาพ ผสมสีดำสนิทตัดกับเสื้อโปโลสีขาวที่เข้าตัวสวมใส่อยู่ ดู

แล้วอายุน่าจะไล่เลี่ยกับเขา

เพราะไม่ค่อยเจอคนวัยเดียวกันในอควาเรียมเท่าไร อัญชัน
จึงตื่นเต้นมาก โบกมือให้ชายตรงหน้าพลางยิ้มหวานจ้อย ก่อนจะ
แสรว์ว่ายขึ้นไปหายใจ พอกลับลงมาก็ว่ายเข้าไปใกล้มากขึ้น

สวัสดี ๆ เห็นอัญชันไหม

เจ้าเงือกน้อยโบกไม้โบกมือให้คนตรงหน้าด้วยความตื่นเต้น
แถมยังส่งมินิฮาร์ตให้อีกด้วย

คนตรงหน้าแย้มรอยยิ้มเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้มีท่าทางตื่นเต้น
เหมือนกับพวกเด็ก ๆ หรือยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปเหมือนคนอื่น

ในตอนที่ยายหนุ่มทาบฝ่ามือลงบนกระจก อัญชันก็ทาบ
ฝ่ามือลงไปตรงตำแหน่งเดียวกัน เหล่าสัตว์น้ำต่างพากันรุมล้อมเจ้า
เงือกน้อย กลายเป็นภาพที่สวยงามมาก

เงือกอัญชันโบกมือบ้ายบายชายหนุ่ม ก่อนจะว่ายไปหาเหล่า
เด็กน้อย เซอร์วิซจนหน้าใจแล้วจึงว่ายไปทางอื่นต่อ แต่เมื่อกลับไป
ที่เดิมก็ไม่เห็นชายหนุ่มคนนั้นแล้ว

โธ่ ทำไมถึงรีบไปโซนอื่นกันนะ เขายังไม่ทันได้โชว์ร้องเพลง
เลย

3

เมื่อกน้อยกับข้อเสนอครั้งใหม่

ในสัปดาห์ต่อมา อัญชันก็เจอชายหนุ่มคนเดิมอีกครั้ง...

อีกฝ่ายยังคงมาคนเดียว ไม่มีรีแอคชันอย่างอื่น เขาแต่ยืนมองเขาว่ายน้ำโซว์ เดินดุกดิกอยู่ในทะเลจำลอง แล้วก็เล่นกับสัตว์น้ำอย่างรำเริง

เออละ ที่นี้ก็ถึงเวลาเข้าฉากร้องเพลงแล้ว

เจ้าเงือกน้อยอัญชันว่ายนน้ำขึ้นฝั่ง ก่อนจะมานั่งบนโขดหินเพื่อรอเวลา ในตอนนี้เองที่เหล่าเด็กน้อยกับผู้ปกครองถูกต้อนขึ้นบันได ให้มายืนดูอัญชันที่โผล่พ้นเหนือผิวน้ำ ชื่นชมเกล็ดเงือกที่ส่องประกายระยิบระยับ

ทำไมถึงเหมือนของจริงได้ถึงขนาดนี้นัก

อัญชันกวาดตามองผู้ชมพลางยิ้มหวาน ก่อนจะสบตากับผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง ดูเหมือนว่าครั้งนี้จะตามขึ้นมาฟังเขาร้องเพลงด้วย

เมื่อเห็นว่าจำนวนคนมาฟังเพลงเพิ่มขึ้น อัญชันก็ยิ่งคึกคัก

เป็นพิเศษ เลือกบทเพลงตอนที่อยู่ในทะเลอีกฟากโลกขึ้นมาร้องเพื่อ เซอร์ไพรส์เหล่าคนดู โดยไม่ลืมนึกถึงขั้นขึ้นทาบริมฝีปาก ส่งเสียงซู่ เพื่อให้ภายนอกเจียบสงบ

เสียงจ่อแจภายในโอควาเรียบเจียบลงทันที เหล่าผู้ปกครอง และเด็กน้อยปิดปากจับโดยไม่ได้นัดหมาย บางคนถึงกับปิดกล้อง โทรศัพท์แล้วเก็บเข้ากระเป๋าเพื่อรอฟังอัณฐันร้องเพลงอย่างตั้งใจ

เมื่อเจียบแล้วอัณฐันจึงได้เริ่มเปล่งเสียงออกมา ด้วยความที่ คุณแม่เป็นไชนีส สมัยเด็กเขาจึงได้เรียนร้องเพลงมาอย่างโชกโชน จึงกลายเป็นเงือกที่ร้องเพลงเพราะไปโดยปริยาย

และอาจจะเป็นเพราะเหล่าผู้ชมให้ความร่วมมือด้วย ทำให้ แม้ไม่ต้องใช้ไมค์ เสียงของเจ้าเงือกน้อยก็ดังก้องกังวานไปทั่ว

ทุกคนที่ได้ฟังเสียงเพลงของอัณฐันต่างเคลิบเคลิ้มไปกับ บทเพลง เหมือนอยู่ในความฝันและม่านหมอกจาง ๆ ถึงจะเป็นเพลง ที่ไม่คุ้นแต่กลับรู้สึกว่ามันจริง ๆ จะให้ฟังอีกก็ครั้งก็ไม่เบื่อ

ระหว่างที่เงือกหนุ่มกำลังร้องเพลง เขาก็เผลอสบตาเข้ากับ ชายคนนั้นอีกครั้ง อีกฝ่ายยืนนิ่งไม่ต่างจากคนอื่น ๆ ในโอควาเรียบ แต่กลับมีความรู้สึกแปลก ๆ ต่อคนตรงหน้า หากจะให้อธิบายก็คง พูดไม่ถูก

ในขณะที่ทุกคนเคลิบเคลิ้มและเหมือนตกอยู่ในภวังค์ ส่วน หนึ่งมาจากเวทมนตร์ของลูกครึ่งไชนีสอย่างเขา แต่คนตรงหน้ากลับ เหมือนยืนฟังเพลงเฉย ๆ ไม่ถูกมนตร์สะกดครอบงำเองง่าย ๆ

แปลกจังแฮะ

เมื่อบทเพลงจบลง เหล่าผู้ชมก็ทำตาปริบ ๆ มองโทรศัพท์ มือถือในมือตัวเอง เพิ่งรู้ตัวตอนนี้เองว่าลืมนัดบันทึกการร้องเพลง

เอาไว้ นี่พวกเขาเคลิ้มไปกับการร้องเพลงขนาดนี้เลยหรอเนี่ย
ว่าแต่เพลงมันร้องว่าไงนะ... ไม่ใช่ภาษาบ้านเกิดเสียด้วยสิ
ทุกคนทยอยออกจากโชนกาแสดงด้วยใบหน้าครุ่นคิด
ส่วนอัญชันยังคงนั่งอยู่บนโซดหิน ยิ้มและโบกมือบ้ายบาย
คนที่มานั่งฟังเขาร้องเพลง จนกระทั่งเหลือเพียงชายหนุ่มปริศนา
คนนั้นที่เดินรั้งท้ายสุด

ขณะที่อีกฝ่ายกำลังจะเดินออกจากห้อง อยู่ๆ เขาก็มองมาที่
อัญชัน จ้องหาที่แปลงประกายระยิบระยับ แล้วแย้มรอยยิ้มให้
จู่ๆ ท่าทางก็อ่อนคลายลงมาก แถมยังโบกมือให้เจ้าเงื่อนน้อยอีก
ด้วย

เอ๊ะ แปลว่าอัญชันจะมีแฟนคลับวัยไล่เลี่ยกันแล้วหรือเปล่า
นะ

เงื่อนน้อยอัญชันดีใจมาก อยากสะบัดหางตึกตึกแต่ก็ต้อง
ข่มใจไว้ โบกมือให้อีกฝ่ายพลางยิ้มหวานจ้อย ภายในใจคาดหวังว่า
หากได้เจอกันบ่อยๆ ก็คงดี

อัญชันโซ่วระบำเงือกรอบสุดท้ายเสร็จ พระอาทิตย์ก็ใกล้
โบกมือลาแล้ว ส่งสัญญาณว่าความริเริ่มแห่งนี้จะปิดทำการ
ในไม่ช้า เหล่าสตาร์ฟฟ้ากันเดินตรวจอย่างขยันขันแข็งว่ายังมีคน
หลงเหลือในอควาเรียมอีกหรือเปล่า

“ตรงนี้ไม่มีคนแล้วอัญชัน แปลงร่างได้เลย”

เจ้านีโมน้อยเบอห์หนึ่งว่ายมาทางเงื่อนน้อยอัญชัน คลอเคลีย
ที่มีอย่างอออดอ่อน ก่อนจะกลายร่างเป็นเด็กน้อยตัวกลม ปีนขึ้น
แท็งก์น้ำไปแล้วหยิบผ้าผืนใหญ่มาห่อตัวเอาไว้

“โอเค ถ้าแต่งตัวเสร็จแล้วพวกเรา ก็ไปช่วยคนอื่น ๆ ตรวจ
ความเรียบร้อยกันเถอะ”

อัญชันพูดจบก็รีบสวมเสื้อผ้าด้วยความรวดเร็ว เดินงมมือ
นี่ม่น้อยลงบันไดอย่างระมัดระวัง กวาดตาไปทั่ว ดูเหมือนว่าเหล่า
พนักงานจะพาลูกค้าออกจากความเรียบร้อยไปจนหมดแล้ว

ทว่าที่หน้าประตู อัญชันกลับพบว่าพีนากทะเลในร่างมนุษย์
กำลังยืนคุยกับใครสักคนอยู่ เมื่อเดินเข้าไปใกล้จึงเห็นว่าเป็นชาย
หนุ่มที่วัยไล่เลี่ยกันคนนั้น

“นี่ไม่เบอร์หนึ่งไปหาพี่ฉลามก่อนนะ อัญชันจะไปคุยกับ
พีนากทะเล”

“อ้อ รับทราบคับ!”

เด็กน้อยยกมือขึ้นตะเบ๊ะแล้ววิ่งเข้าหาความเรียบร้อยไป ส่วนอัญชัน
ก็เดินมาหาลูกค้าที่ยังไม่ยอมกลับบ้าน

“อ๊ะ มาแล้ว นี่คือคุณอัญชันครับ เป็นเจ้าของที่นี่”

เอ๊ะ มาถึงก็แนะนำตัวเขาเลยนั่นหรอ

เงือกน้อยอัญชันไม่เคยเจอสถานการณ์แบบนี้มาก่อน เพราะ
ปกติเขาจะทักทายคนอื่น ๆ ด้วยการโบกมือและยิ้มหวานจ้อยอยู่ใน
ตู้ความเรียบร้อย พอต้องมาทักทายอย่างเป็นทางการจึงรู้สึกเกร็งอย่าง
บอกไม่ถูก

“สวัสดีครับ คุณอัญชัน ผม จิน จิรเมธ ครับ”

ชายหนุ่มข้างตัวซึ่งพูดขึ้นมาก่อนพร้อมกับยิ้มให้อีกครั้ง และ
เมื่ออีกฝ่ายยื่นมือมาให้จับ อัญชันก็จับหับด้วยสองมือทั้งยังเข่า
ไปมาด้วยความตื่นเต้น

“สวัสดีครับ”

เพราะไม่เคยเรียนรู้วิธีการตกทายแบบเป็นทางการมาก่อน
เจ้าเงือกน้อยจึงปล่อยไปก่อนจะมาเรียบร้อย แต่ถึงอย่างนั้นเหล่าสัตว์
วิเศษรวมทั้งอัณชนต่างก็มั่นใจว่าวิธีการตกทายแบบนี้จะต้อง
แน่นอน สมองไหลตามกันเป็นทอดๆ

คุณจิ้นยังคงยืมให้อัณชน ก่อนจะยื่นนามบัตรส่วนตัวให้
“นี่คืออะไรเหรอครับ”

เจ้าเงือกน้อยอัณชนรับกระดาษขนาดประมาณฝ่ามือมาดู
ก่อนจะขมวดคิ้วแน่น

เอ่อ...ถึงเขาจะพูดภาษาบ้านเกิดของคุณพ่อได้ก็เถอะ แต่จะ
ให้อ่านตัวอักษรแล้วทำความเข้าใจมันก็เป็นเรื่องที่ยากอยู่ดี สงสัย
ว่าคืนนี้ต้องถ่ายรูปลงให้เปี้ยกปุ่นช่วยแปลแล้วละ

“เป็นนามบัตรของบริษัทผมครับ”

คุณจิ้นยังคงมองเจ้าเงือกน้อยอัณชน ในแวตตาปรากฏร่องรอย
แห่งความเอ็นดูอยู่หลายส่วน

“นาคาจิเวลลีของเราอยากทำงานร่วมกับอควาเรียมของคุณ
อัณชนครับ ทางบริษัทต้องการขอยืมสถานที่เพื่อถ่ายทำ ในส่วน
ของรายละเอียดผมอยากนัดคุณเพื่อพูดคุยกันอย่างเป็นทางการ
อีกครั้ง คุณพอจะสะดวกหรือเปล่าครับ”

นาคาจิเวลลี...แปลว่าเป็นบริษัทที่เกี่ยวกับอัญมณีและเครื่อง
ประดับนะสิ!

เจ้าเงือกน้อยอัณชนตาโตเกือบเท่าไข่ห่าน พอมองฟีนาก
ทะเลก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังทำหน้าซื่อไม่ต่างกัน แต่ในฐานะเจ้าของ
อควาเรียม เขาจะทำท่ากระโดดกระตักไม้ได้เด็ดขาด

อัณชนแสวงทำหน้าสุขุม แม้ว่าจะกลั่นยิ้มแทบไม่ไหวแล้ว

ก็ตาม

“สะดวกมาก ๆ เลยครับ”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ผมจะมาที่นี่พร้อมกับทีมโปรดักชันเฮาส์ เพื่อดูสถานที่และพูดคุยรายละเอียดอีกทีนะคะ”

“ได้ครับคุณจีน”

“พี้อัณชัน!”

ระหว่างที่กำลังพูดคุยกันอยู่ จู่ ๆ เจ้านิมน้อยก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหาด้วยความเร่งรีบ จับมืออัณชันเอาไว้แน่น แต่ขณะที่กำลังจะเอ่ยปากบอกเรื่องพีปลาดาวในร่างคนติดอยู่ในแท็งก์น้ำ ก็โดนพีฉลามหัวค้อนในร่างมนุษย์ซึ่งกำลังอุ้งพืนอยู่บริเวณนั้นดึงออกไปก่อน

ชายหนุ่มกระซิบกระซาบกับเจ้านิมน้อยว่าไปยังคุณจีน

“อย่าเพิ่งพูด มีมนุษย์ยืนอยู่ด้วย ไม่เห็นอะไร!”

“เฮือก! เกือบไปแล้ว!”

นิมน้อยยกมือปิดปากแน่น ท่าทางมีพิรุณสุด ๆ ส่วนพีฉลามทะเลกับอัณชันนั้นเหวี่ยงตัวกลับได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าคงเนียนอยู่แหละ ไม่มีอะไรหรอกน่า

เจ้าปลานิมน้อยกระซิบบอกพีฉลามหัวค้อนเกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุของพีปลาดาว ก่อนที่พวกเขาจะวิ่งไปช่วยเหลือ ตอนนี้จึงเหลือแค่อัณชัน คุณจิรเมธ และพีฉลามทะเล

“นั่นน้องของทีมงานในอควาเรียมครับ”

เงื่อนน้อยยิ้มหวานจ้อย ชื่นลัดตัววิเศษมารวมตัวกันที่นี้คงได้ความแตกต่างกันพอดี

ฝ่ายคุณจิรเมธได้แต่ยิ้ม ไม่พูดอะไรต่อ ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจ

การกระทำแปลกๆ ของคนในอควาเรียมนี้

“ถ้าอย่างนั้นวันพรุ่งนี้เจอกันนะครับ”

“ครับผม สวัสดีครับ”

เจ้าเจ็อกน้อยอัญชันยกมือไหว้คุณจินอย่างนอบน้อม เรื่องการไหว้นี้อัญชันเก่งมากนะ เพราะเห็นคุณพ่อชอบยกมือไหว้คุณแม่บ่อยๆ ยิ่งตอนที่ยังนอนกันยิ่งไหว้บ่อยขึ้น แล้วก็บ่นรักมั่งรักเมียอะไรสักอย่าง

เมื่อเห็นว่าคุณจิรเมธเดินห่างออกไปจากอควาเรียมเรื่อย ๆ อัญชันก็รีบหันหน้าไปหาพื้นากทะเลทันที แอ่ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“พื้นาก! มีคนอยากร่วมงานกับอควาเรียมของเราด้วย!”

“น้องอัญชัน! นี่แหละช่วงเวลาแห่งการกอบโกยชื่อเสียงละ”

“อ้อ...ต้องทำให้เต็มที่นะ ว่าแต่...”

ดีใจได้ไม่นานก็ชะงักแล้วนิ่งไป ถ้าต้องร่วมงานกับพวกมนุษย์หลาย ๆ คน แปลว่าสัตว์น้ำที่นี่ทุกคนก็ต้องปลอมตัวให้เนียนมากที่สุดใช่ไหม

“ว่าแต่อะไรหรือน้องอัญชัน”

พื้นากทะเลเอียงคอมองเจ็อกน้อยตรงหน้า แปลงร่างกลับมาเป็นนากอู้ง ๆ ปีนขึ้นไหล่ของอัญชันพลางคลอเคลียไปด้วย

“เราจะไม่โปะแตกกันใช่ไหม...”

พื้นาก “...”

อัญชัน “...”

“ไม่หรอกๆ พวกเราปลอมตัวเนียนกันจะตายไป”

“เนอะ คิดเหมือนกัน หลังจากนี้อาจจะต้องเพิ่มคอร์สอบรมการเป็นมนุษย์สักหน่อย แต่ไม่เกินความสามารถของอัญชันแน่นอน”

ถ้าการร่วมงานกับมนุษย์ครั้งนี้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีก็แสดงว่า
อควาเรียมที่เต็มไปด้วยเหล่าสัตว์วิเศษแห่งนี้สามารถอยู่บนโลก
มนุษย์ได้อย่างกลมกลืนเป็นอย่างดี นี่แหละหนทางในการพิสูจน์
ตัวเอง

สู้ๆ นะเจ้าอัญชัน

ตัวอย่าง

4

เมื่อน้อยกับเหล่านีโม

อัณชันชอบปลาปักเป้า : เปียกปูน

อัณชันชอบปลาปักเป้า : มีเรื่องอยากปรึกษาอีกแล้ว

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : ว่าไง ๆ

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : ปรึกษาได้เลย เรากำลัง
ว่างอยู่พอดี

อัณชันชอบปลาปักเป้า : อันนี้คืออะไรเหรออ

อัณชันชอบปลาปักเป้า : ภาพถ่ายนามบัตรของนาคา
จิ๋วเอลรี

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : อันนี้นับโลกมนุษย์เรียก
ว่านามบัตรนะ

เปียกปูนและพีสามภพของเขา : จะมีชื่อเจ้าของนามบัตร
หรือบริษัทกับช่องทางการติดต่อ ว่าแต่อัณชันไปได้มาจากไหน

อัณชันชอบปลาปักเป้า : คืออย่างงี้...

ว่าแล้วเจ้าเงือกน้อยอัณัฐชนก็สาธยายเรื่องราวที่พบเจอให้
เปี้ยกปูนฟังตั้งแต่แรก จนกระทั่งถึงตอนที่คุณจินชนวนให้ร่วมงานด้วย
กันนี้แหละ

เปี้ยกปูนและพี่สามภพของเขา : พฤติกรรมของมนุษย์คนนั้น
ดูแปลกจัง

เปี้ยกปูนและพี่สามภพของเขา : สติเกอร์น้องหมีหวาด
กลัว

อัณัฐชนชอบปลาปักเป้า : หืม! ทำไมเปี้ยกปูนคิดแบบนั้นล่ะ

อัณัฐชนชอบปลาปักเป้า : คุณจินก็ดูเหมือนลูกค้าปกติทั่วไป
นะ

เปี้ยกปูนและพี่สามภพของเขา : ก็คุณจินเพิ่งเคยมาแค่ไม่
กี่ครั้ง แต่จู่ๆ ก็อยากร่วมงานด้วย เราว่ามันแปลกนิดหน่อย เหมือน
มีจุดประสงค์ในการเข้าหายังไงก็ไมรู้

เปี้ยกปูนและพี่สามภพของเขา : เอาเถอะ เราอาจจะคิดไป
เองก็ได้

เปี้ยกปูนและพี่สามภพของเขา : แต่ถ้ามนุษย์คนนั้นทำตัว
แปลกมากขึ้นให้มาฟ้องเราเลยนะ

เปี้ยกปูนและพี่สามภพของเขา : เราจะส่งพี่สามภพในร่าง
ยักษ์ไปข่มขู่ผู้ขายคนนั้นเอง

อัณัฐชนชอบปลาปักเป้า : อื้อๆ ขอคุณที่เป็นห่วงนะ

อัณัฐชนชอบปลาปักเป้า : ตอนนี้คุณจินกับทีมโปรดักชัน
เฮาส์ใกล้มาถึงแล้ว

อัณัฐชนชอบปลาปักเป้า : อัณัฐชนกับทีมงานต้องรีบไปปลอม

ตัวก่อน

อัญชัชอบปลาปักเป้า : เดี่ยวจะมาเล่าเหตุการณ์ในวันนี้ให้ ฟังนะ

“อัญชันน ทำไมวันนี้ความเรียมถึงปิดละ”

ขณะที่เจ๊อกน้อยกำลังเก็บโทรศัพท์มือถือก็ได้ยินเสียงวิ่งตึงตัง พอเงยหน้าก็เห็นเด็กน้อยจำนวนมากยืนล้อมอัญชันอยู่ คนนำทัพ คือเจ้านิมน้อยเบอร์หนึ่งนี่เอง

“อัญชัน วันนี้ไม่มีลูกค้าเหรอ หรือว่าความเรียมขาดทุนจน ต้องปิดกิจการแล้ว”

“เปล่าเหรออ เดี่ยวอัญชันจะอธิบายให้ฟังนะ”

เจ้าเจ๊อกน้อยตอนเด็กๆ ให้น่านั่งเรียงแถวบนเก้าอี้ไม้ ก่อน จะอธิบายสถานการณ์ให้เหล่าสัตว์วิเศษฟังด้วยความใจเย็น

“ที่วันนี้ต้องปิดทำการเพราะมีมนุษย์อยากทำงานร่วมกับเรา ที่อความเรียมนี้”

“อ้อออ ก็คือมีคนอยากยืมอความเรียมของเราทำงาน นิโม เบอร์สามพูดถูกมัย”

“ถูกต้อง! เก่งมากครับ ที่นี้ทุกคนเข้าใจแล้วใช่ไหม”

“อ้อ! เข้าใจแล้ว”

เหล่านีโมในร่างมนุษย์ประสานเสียงพร้อมเพรียงกัน

“โอเค ถ้าอย่างนั้นกลับเข้าสู่ปลากันเร็ว เดี่ยวมนุษย์มาเห็น เข้าความลับจะแตกเอานะ”

พอเห็นว่าเด็กน้อยพยักหน้าด้วยความเข้าใจ อัญชันก็ถอนใจ ออกมาด้วยความโล่งอก ก่อนจะผายมือเชิญเจ้าพวกนิมน้อยให้

เข้าไปยังตู้ปลาเสียดี ๆ

“อ้อ...ไม่อะ”

ทว่าเหล่านี้น้อยต่างส่ายหน้า ปฏิเสธอย่างขยันทันที

“ถ้ามีมนุษย์มาเยอะ ๆ ก็ต้องมีคนช่วยอัญชันเยอะ ๆ พวกเรา
ทีมนี้ไม่ไม่กลับเข้าตู้ปลาหรอก”

“ไม่ได้สิ! เด็ก ๆ กลับเข้าตู้ปลาไปเถอะนะ”

แรก ๆ อัญชันพยายามเกลี้ยกล่อมด้วยความใจเย็น แต่พอ
เด็กน้อยวิ่งวุ่นไปทั่วก็เริ่มปวดหัว การละเล่นวิ่งไล่จับเลยเริ่มต้นขึ้น

“อัญชันจับไม่ได้หรอกกก พวกเรามีกันตั้งสิบสองคน”

เด็กน้อยนี่ไม่ยี่ดอกด้วยความภูมิใจ ก่อนที่จะร้องเหวอเพราะ
ถูกอัญชันกอดห่มบ่าเข้าให้

“นี่ไง จับได้หนึ่งคนแล้ว”

เจ้าเงือกน้อยหัวเราะหึ ๆ แล้วยิ้มเหมือนตัวร้ายในนิทาน
เรื่องลิตเติลเมอร์เมด หลังจากนั้นการวิ่งไล่จับก็เริ่มเข้มข้นขึ้น...
เหมือนวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอดมากกว่า

“อ้ากก...ไม่เอา อัญชันน่ากลัว!”

“ไม่ต้องวิ่งหนีแล้ว! หยุดเดี๋ยวนี้เลยนะ”

“ฮืออ ท่านเทพไฟไซดอนช่วยลูกด้วย”

“เทพไฟไซดอนไม่ช่วยเด็กดื้อหรอกนะ เอ้า กลับเข้าตู้ปลา
ไปซะ”

หลังจากที่ส่งเจ้านีโมเบอร์ลิบเข้าแท็งก์น้ำได้แล้วก็ต้องรีบมา
จัดการที่เหลือต่อ กว่าจะครบทุกคนก็ใช้เวลาไปตั้งครึ่งชั่วโมง

โอ้ย เหนื่อยจริง ๆ ขอฟักหน่อยเถอะ

“อัญชันใจร้าย ไปอัญชันแล้ว!”

เหล่านี้มันไม่ยอว่ายุดักดีก็อยู่ในแท่งกันน้ำด้วยความไม่พอใจ แต่ก็ไม่ยอมให้เงือกน้อยอัณชันอยู่ห่างไกลสายตา

ส่วนอัณชันถึงจะเหนื่อยแค่ไหนแต่ก็ยังโบกมือให้เหล่าเด็กนี่ไม่ ก็นะ...พวกเขาเป็นแค่เด็กน้อยนี่นา ก็ต้องชนไปตามวัยบ้าง อัณชันไม่โกรธหรอก

ในตอนที่เขากำลังกึ่งนั่งกึ่งนอนแผ่อยู่บนเก้าอี้ได้อย่างไร้เรี่ยวแรงจู่ๆ บานประตูขนาดใหญ่ก็ถูกเปิดออก คนที่โผล่มาคนแรกคือพีนากทะเล

นากทะเลมองดูเงือกน้อยอัณชันที่นั่งคอพิบเพราะความเหนื่อย สลับกับมองเหล่านี้ไม่ที่ยังคงว่ายอยู่ในตู้ สงสัยว่าเมื่อครูนี้นคงจะมีการเล่นวิ่งไล่จับเกิดขึ้น

ซึ่งแน่นอนว่าเหล่านี้มันไม่ยอต้องเข้าตู้ปลาไปก็ถูกแล้ว ชินเจอฝูงเด็กเป็นโขยงจะอธิบายให้ลูกค้าเข้าใจว่ายังไงดีละ บอกว่าที่นั่นนอกจากเป็นอควาเรียมแล้วยังรับเลี้ยงเด็กด้วยอะ

“อะแหม อัณชัน คุณจินกับทีมงานมาถึงแล้วนะ”

เมื่อได้ยินว่าคนที่รออยู่ที่นั่นแล้ว เจ้าเงือกน้อยอัณชันก็รีบลุกขึ้น จัดผมที่ฟูให้เรียบร้อย ก่อนจะกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปหาพีนากทะเล

“พวกเขาอยู่ไหนกันครับ”

“อยู่ข้างหลังนี่แหละ...”

พีนากทะเลกระเผลอไถออกมา ก่อนจะพายมือไปข้างๆ ถึงได้เห็นว่าคุณจินและเหล่าทีมงานยืนอยู่ด้วย

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลามองอัณชันที่อยู่ในสภาพเหนื่อยแบบสุดๆ ก่อนจะยิ้มออกมา

“สวัสดีครับคุณอัณชัน”

“เอ๋อ สวัสดีครับ”

เจ้าเงือกน้อยก้มหัวทักทาย รู้สึกอับอายนิดหน่อยที่ตัวเองอยู่ในสภาพดูไม่ได้ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองคุณจินและเหล่าทีมงานด้านหลัง

“สวัสดีครับ ผมจิมล์ม เป็นทีมงานโปรดักชันเฮาส์ชื่อว่าหลามบอลครับ”

หนึ่งในทีมงานเป็นฝ่ายเอ่ยทักทายอัญชันก่อน เดินมาทางเจ้าเงือกน้อยพร้อมกับแนะนำตัวด้วยแววตาเป็นประกาย

เอ? จะว่าไปคุณจิมล์มหน้าตาคล้ายกับคุณจินถึงสามในสี่หรือว่า...

ราวกับรู้ทันความคิดของอีกฝ่าย คุณจินยิ้มให้อัญชัน ก่อนจะเฉลยในสิ่งที่เขากำลังสงสัย

“จิมล์มเป็นน้องชายของผมเองครับ และหลามบอลโปรดักชันเฮาส์ก็เป็นบริษัทลูกของนาคาจิเวลรี่”

แบบนี้เอง เป็นการทำงานในเครือญาติสินะ

เงือกน้อยอัญชันพยักหน้า เมื่อเห็นท่าทางเป็นกันเองของคุณจินและจิมล์มก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาก

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราไปคุยรายละเอียดงานที่ห้องประชุมกันดีกว่าครับ”

ในตอนนี้อัญชันกำลังเดินไปยังห้องประชุม อยู่ๆ เขาก็รู้สึกเหมือนมีบางสิ่งดึงชายเสื้อเอาไว้ เมื่อหันกลับไปจึงได้พบกับ...

เหล่าเด็กนิ่มที่ต่อแถวเรียงเป็นขบวน แถมยังมองอัญชันด้วยสายตาออดอ้อนอีกด้วย

นากทะเลมองไปยังตู้ปลาเวียน ปลาทุกตัวยังคงอยู่ดี ยกเว้น

นี่ไม่ที่หายไปทั้งยวง...

อัญชัน...

“ขอไปด้วยได้ไหมคับ”

เจ้านี่ไม่เบอร์หนึ่งสะกิดอัญชันอีก ๆ น้ำตาคลอเบ้า ใครเห็นก็ต้องรู้สึกเอ็นดู

ฝ่ายคุณจิ้นและจิมล์ก็ชะโงกหน้ามามองเรื่องวุ่นวายตรงหน้า
เมื่อเห็นเด็กน้อยก็ยิ้มให้อย่างใจดี

“ลูกหลานของสตาฟฟ์ที่นี่หรือครับ พามาที่ห้องประชุมด้วย
ก็ได้เนะ”

“เห็นมั้ยอัญชัน เขาอนุญาตแล้ว ไปด้วยกันนะ”

เจ้านี่ไม่น้อยเบอร์สามรีบเดินไปทางคุณจิมล์อย่างรู้งาน
แถมยังออดอ้อนอีกต่างหาก

“สวัสดิ์คับ ผมชื่อสาม ทำงานอยู่ที่อควาเรียมคับ”

“นะ...น่าร้ากกก”

“เดี๋ยวผมจะพาไปที่ห้องประชุมนะคับ”

“โอเคครับ พาพี่จิมล์ไปหน่อยน้ำ”

คุณจิมล์เหมือนโดนศรรักปักอกเข้าเต็ม ๆ อุ้มเด็กน้อยพลง
คุยกันเจี๊ยวจ๊าว ส่วนเจ้านี่ไม่น้อยตัวอื่น ๆ ก็พากันไปอ้อนทีมงานคน
อื่นบ้าง ภาพที่เห็นตรงหน้าก็เลยเหมือนอัญชันกำลังโดนทิ้งให้ยืน
หัวโตอยู่ตรงนี้

“พวกเราก็ก๊ไปกันบ้างดีกว่าครับ”

อ้อ มีคุณจิ้นที่ยืนเป็นเพื่อนด้วยอีกคนนี่เอง

“โอเคครับ ไปกันดีกว่า”

เงือกน้อยลอบมองคนที่กำลังเดินอยู่ข้าง ๆ

“ว่าแต่ทำไมคุณจินถึงสนใจความเรียมของเราล่ะครับ”

“อ้อ...นั่นสิ ทำไมกันนะ”

คุณจินไม่ตอบเสียอย่างนั้น แถมยังทิ้งปริศนาไว้ให้อัญชันอีก
ต่างหาก

เอ๊ะ ทำไมถึงทำตัวมีลึกลับมคมในขนาดนี้กันนะ อัญชันไม่
เข้าใจเลยสักนิด

ตัวอย่าง